యండమూరి కథాస్రవంతి

– డా.యండమూరి వీరేంద్రనాథ్

"ఒరే ఇడియట్" అనుకున్న అరిటాకు కథ

ఆగస్టు 16, 1978 ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక

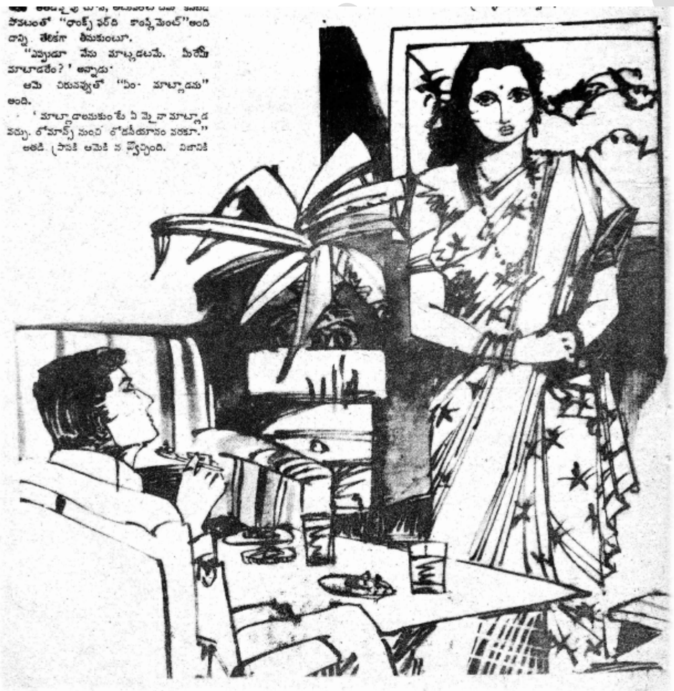

"మీరెక్కడి వరకూ వెళుతున్నారు?"

కిటికీలోంచి బైటకి కదులుతున్న చెట్లనూ, గుట్టలనూ చూస్తున్న శైలజ ఉలిక్కిపడి తలతిప్పి చూసింది. రాఘవరావు ఆమెనే చూస్తున్నాడు.

రైలు కూతపెట్టుకుంటూ ముందుకు సాగిపోతూంది. కంపార్ట్‌మెంట్లో నలుగురైదుగురుకన్నా ఎక్కువమంది లేరు. ఇద్దరు నిద్రకి జోగుతున్నారు. ఇంకొకాయన ప్రొద్దుటి పేపరు ఇంకా దీక్షగా చదువుతున్నాడు. రాత్రి తాలూకు చీకట్లు కొద్దికొద్దిగా అలుముకుంటున్నాయి.

"సామర్లకోట" అంది శైలజ. ఆమె సన్నగా నాజూగ్గా ఉంది. పలుచటి చెక్కిళ్ళు, గడ్డం మీద ఎడమవైపున చిన్న పుట్టుమచ్చ, కొద్ది నిర్మలంగా ఉన్న తీక్షణమైన కళ్ళూ – పదిమందిలో అందకత్తెలా అనిపించదు కానీ విడిగా కొద్దిపాటి స్నేహంతో ఆమె చాలాకాలం జ్ఞాపకం ఉండిపోతుంది. ఆమె ముక్తసరితనం చూసి అతను మళ్ళీ ఇంకో ప్రశ్న వెయ్యటానికి సాహసించలేదు.

చాలాసేపు మవునంగా ఉండి "హైదరాబాద్‌లో పనిచేస్తున్నారా?" అని అడిగాడు దాదాపు గంట అయ్యాక. ఎక్స్‌ప్రెస్ కాబట్టి ఎక్కడా ఆగకుండా పోతోంది రైలు.

"అవును – సెక్రటేరియట్‌లో"

"ఏం చదివారు?"

"బి.ఏ"

మళ్ళీ చాలాసేపు మవునం. ఆమె ప్రక్కన కూర్చుని జోగుతున్న ముసలామె ఇక అలా కూర్చోవటం సాధ్యంకాదన్నట్టు కొంచెం కాళ్ళు సాగించి, సర్దుకుని, నడుం వాల్చింది.

బాగా చీకటి పడింది. టి.సీ వచ్చి సీటు నెంబర్లు చెక్ చేసి వెళ్ళిపోయాడు. శైలజ బాగ్‌లోనుంచి 'ఆర్థర్ హెయిలీ' పుస్తకం తీసి చదవటం ప్రారంభించింది.

రైలు కాజీపేటలో ఆగింది.

అతను లేస్తూ – "మీరేమైనా తీసుకుంటారా?" అని అడిగాడు.

ఆమె కొద్ది మొహమాటంతో "అబ్బే వద్దండీ" అంది.

"ఏవీ తీసుకోకుండా ఎలా ఉంటారు?"

"అరటి పళ్ళున్నాయి."

రాఘవరావు నవ్వి "అంత మొహమాటం అయితే ఎలా?" అంటూ బయటికి నడిచాడు.

ఆ రోజెందుకో అంత రష్ లేదు. ప్లాట్ ఫాం పల్చగా ఉంది. ఆమె చూస్తూ ఉండగానే అతను చేతిలో ఏదో పొట్లంతో వస్తూ కనిపించాడు. మరీ అంత పొడుగూ పొట్టీ కాదు. తెల్లపాంటూ చొక్కా కొంచెం విశాలమైన మొహం. క్రాపు నుదుటి మీదకి పడెయ్యాలనే తాపత్రయం.

కంపార్ట్‌మెంట్‌లోకి వచ్చి "తీసుకోండి" అన్నాడు.

ఆమె అదే మొహమాటంతో "థాంక్స్" అంది.

అతడు తన బాగ్‌లోంచి సీసా బైటికి తీసి, పంపులో నీళ్ళు పట్టుకొచ్చేసరికి ఆమె తినటం పూర్తిచేసి ఆకులు బైటకు వేస్తోంది. అతడు అందించిన నీళ్ళు తీసుకుని కొద్దిగా తాగి, సీసా తిరిగి ఇచ్చేసింది.

ట్రైన్ కూత పెట్టింది. నెమ్మదిగా కదిలింది.

ఈ చర్యతో ఆమెకి స్త్రీ సహజమైన జంకుపోయింది. "మీరెందాకా వెళ్ళాలి?" అని అడిగింది.

అతడు చెప్పాడు. ఆమె కిటికీలోంచి బైటకు కొద్దిసేపు చూసి, తిరిగి పుస్తకం తెరవబోతూ ఉంటే, "మీరు దిగిన తర్వాత ఇంకా నేను ఎంతసేపు ట్రైన్‌లో ప్రయాణం చెయ్యాలి?" అని అడిగాడు.

ఆమె చెప్పింది.

"లాంగ్‌లీవ్ పెట్టి వెళుతున్నారా?"

"లేదండీ నాలుగురోజులు పెట్టాను" అందామె.

"మీరెక్కడ పనిచేస్తున్నారు?"

"ఏ.జి.ఆఫీసులో" అన్నాడతను.

మళ్ళీ ఆమె పుస్తకం చదవసాగింది. అతను సీట్లో ఏమీ తోచక ఇబ్బందిగా అటూ ఇటూ కదలటం తెలుస్తూనే ఉంది. పుస్తకం మూసి "మీరు ఇటువైపు రావటం మొదటిసారా?" అడిగింది.

ఆమె పుస్తకాన్ని మూయడం అతడికి ఆనందం కలిగిందని అతని మొహమే చెపుతోంది.

"అవునండీ" అన్నాడు. "మాది తెలంగాణా."

"ఏజీ ఆఫీసంటే కాంపులెక్కువ ఉంటాయా?"

అతను ఉంటాయన్నట్లు తలూపాడు.

తరువాత ఏం మాట్లాడాలో అతనికి తెలియలేదు, కానీ అతనే అన్నాడు – "మీరు బాగా పుస్తకాలు చదువుతూ ఉంటారా?"

ఆమె చిరునవ్వుతో "ఏమీ తోచదండీ అందుకని" అంటూ అర్ధోక్తిలో ఆపుచేసింది.

అతను సమర్థిస్తున్నట్టు "అన్నటికన్నా ఇది మంచి అలవాటండీ" అన్నాడు.

"మీరూ చదువుతారా?"

"ఆ.. అంత కాకపోయినా కొద్దిగా"

ఆమె కొద్ది ఉత్సాహంతో "మీ అభిమాన రచయితలెవరు?"

చప్పున ఏదో ఒకటి రెండు పేర్లు చెప్పటానికి రాఘవరావు తటాపటాయించాడు. అయినా ఏదో ఒకటి చెప్పాలి కనుక వారపత్రికల్లో కనబడే నలుగురైదుగురు రచయితల పేర్లు చెప్పాడు.

ఆమె అతడి జవాబుతో కొంచెం నిరాశచెందినట్లు కనిపించినా, దాన్ని కప్పిపుచ్చుకుంటూ "బుచ్చిబాబూ, చలం..." అని ఆగి "పోనీ అమృతం కురిసిన రాత్రి...గోపీచంద్" అంది.

రాఘవరావు అస్పష్టంగా తలూపి "మీరు సినిమాలు చూస్తారా? అన్నాడు.

"అప్పుడప్పుడు" అందామె.

రాఘవరావు వేలు విడిచిన మావయ్య ఒకడు మద్రాసులో ఈ ఫీల్డులో స్థిరపడ్డాడు. అతడేం చేస్తూ ఉంటాడో ఎవరికీ తెలియదుకానీ అక్కడి విశేషాలన్నీ విశేషణాల్తో కలిపి వర్ణిస్తూ ఉంటాడు.

ప్రస్తుతం ఆ పనిని రాఘవరావు తీసుకున్నాడు. విషయం ఈ టాపిక్ మీదకి వచ్చేసరికి ఇక అతడికి తడుముకునే అవసరం లేకపోయింది. ఆమెకూడా ముందుకు వంగి, అతడు చెప్పేది ఉత్సాహంగా వినసాగింది. అతడు చెప్పటం పూర్తి చేసేసరికి ఆమె అభినందిస్తున్నట్లు "మీకు ఈ విషయాలు చాలా తెలుసే" అంది.

"మీలాంటి అందమైన అమ్మాయి ఎదురుగా ఉంటే ఏమీ తెలియకపోయినా చాలా మాట్లాడవచ్చు" అన్నాడు.

ఈ మాటల్లో ఏదైనా లేకితనం ఉందా అని ఆమె అతడివైపు చూసి, అటువంటిదేమీ కనబడకపోవటంతో "థాంక్స్ ఫర్ ది కాంప్లిమెంట్" అంది దాన్ని తేలికగా తీసుకుంటూ.

"ఎప్పుడూ నేను మాట్లాడటమే. మీరేమీ మాటాడరేం?" అన్నాడు.

ఆమె చిరునవ్వుతో "ఏం మాట్లాడను?" అంది.

"మాట్లాడాలనుకుంటే ఏమైనా మాట్లాడవచ్చు. రొమాన్స్ నుంచి రోదసీయానం వరకూ."

అతడి ప్రాసకి ఆమెకి నవ్వొచ్చింది. నిజానికి ఆమె స్నేహితుల్తో చాలా హుషారుగా, చిలిపిగా ఉంటుంది. అయితే మగవాళ్ళతో మాత్రమే స్త్రీ సహజమైన రిజర్వ్‌డ్‌నెస్‌తో మసులుకొంటుంది. అయితే ఇతడి కలుపుగోలుతనం ఆమె బిడియాన్ని పోగొట్టింది. ఆమె వొరేషియస్ రీడర్. ఆ కారణంగా ఆమె మాట్లాడాలనుకుంటే తడుముకునే అవసరమేమీలేదు.

రాజకీయాల్లో మొదలై, స్పోర్ట్స్ వైపుకి వెళ్ళి మద్యనిషేధం మీదుగా వారపత్రికల్లో వచ్చే కథలూ – ఫాషన్లూ – కాలేజీ చదువుల మీదకి వెళ్ళింది సబ్జెక్టు.

గంట గడిచే సరికి ఆమెకి అతడెంతో దగ్గర స్నేహితుడిగా కనిపించాడు. ట్రైన్ ఏదో స్టేషన్‌లో ఆగి, కూతపెట్టి ముందుకు సాగింది. చల్లటిగాలి నెమ్మదిగా వస్తోంది. రాఘవరావు సిగరెట్ వెలిగించుకున్నాడు. రైలు కుదుపుకి నెమ్మదిగా నిద్రలోకి జారుకుంది శైలజ. మళ్ళీ చిన్న జర్కుతో రైలు ఆగటంతో ఆమె కళ్ళు విప్పేసరికి లైట్ల వెల్తుర్లో పట్టపగల్లా విజయవాడ ప్లాట్‌ఫాం కనిపించింది. ఆమె తలతిప్పి చూస్తే, అప్పటివరకూ తననే చూస్తున్న రాఘవరావు కనపడ్డాడు.

జుట్టుపాయని చెవి వెనక్కి తోసుకుంటూ నిద్రకళ్ళతోనే నవ్వింది.

"మాట్లాడుతూనే నిద్రపోయారు" అన్నాడు.

ఆమె టైం చూసుకుంది – ఒంటిగంట.

దాదాపు మూడుగంటలు నిద్రపోవటం వల్ల తేలిగ్గా ఉంది. లేచి కళ్ళు, మొహం కడుక్కుని వచ్చింది. కంపార్ట్‌మెంట్‌లో నుంచి ఒకరు దిగిపోయారు.

"టీ తాగుతారా?"

ఆమె వద్దన్నట్లు తలూపింది.

"మీకు బ్రదర్సు, సిస్టర్సూ ఉన్నారా?" అడిగాడు.

"లేరు"

"అదృష్టవంతులు."

"మీకు?"

ఆమె సర్దుకుని కూచోవటంతో చీరకుచ్చిళ్ళు అతని కాలిమీద పడ్డాయి.

"ముగ్గురు చెల్లెళ్ళు" అన్నాడు.

"అయితే మీకు చాలా కట్నం కావాలన్నమాట" అందామె.

"లేదు మా ఫాదర్ చాలా ప్రిన్సిపుల్డ్" అన్నాడు. కాజువల్‌గా కాలు ముందుకు జరుపుతూ.

ఆమె కాలు వెనక్కి తీసుకుని "మరి మీరు?" అంది.

"నేను ఆలోచించవలసింది నా కొడుకుల సంగతి, నాకింకా పెళ్ళికాలేదు కదా" నిజానికి రెండో వాక్యం ఇక్కడ వాడాల్సిన పనేలేదు.

ఆమె తలతిప్పి బైటికి చూడసాగింది. చీకట్లో ఎక్కడో దూరంగా దీపం వెనక్కి కదుల్తుంది. పై బెర్తు మీదినుంచి ఎవరో "ఏలూరొస్తోందా?" అని అడిగారు.

"ఆ, ఇంకో పావుగంటలో"

పైనున్న వాళ్ళు దిగి, బెడ్డింగులు సర్దుకునేసరికి స్టేషన్ వచ్చింది. ఇద్దరూ దిగిపోయారు. పక్కన కూర్చున్న ముసలతను పైకి వెళ్ళి పడుకున్నాడు.

ట్రైన్ కదిలింది.

"నేను చాలా అదృష్టవంతుణ్ణి" అన్నాడు రాఘవరావు.

ఆమె కొద్ది ఆశ్చర్యంతో "ఎందుకు?" అని అడిగింది.

"ఈ ఒంటరి ప్రయాణంలో ఇలా ఒక మంచి స్నేహితురాలు దొరికినందుకు"

"ఆ మాట నేననాలి"

అతను వప్పుకోనూ అన్నట్టుగా తల అడ్డంగా ఊపాడు.

"పోనీలెండి. ఇక ఆ పరస్పర పొగుడుకోవటాలు వదిలిపెడదాం" అన్నదామె నవ్వుతూ.

"ఒక్క విషయం మాత్రం నిజం" అన్నాడు.

"ఏమిటి?"

"మిమ్మల్ని చేసుకోబోయేవాడు చాలా అదృష్టవంతుడు."

ఆమె సిగ్గుతో "ప్లీజ్. ఇక ఆ సంగతి వదిలిపెట్టండి" అంది.

ఆమె దిగాల్సిన ఊరు దగ్గరపడుతున్న కొద్దీ అతడిలో అదోలాటి దిగులు ఆవరించసాగింది. కొంచెం సేపట్లో ఆమె ఆగిపోతూ ఉందంటే అతనికెలాగో ఉంది. ఈ రైలు ప్రయాణం ఇలానే సాగిపోతే బావుణ్ణు అన్న భావన.

అతనన్నాడు – "మొదట్లో మిమ్మల్ని పలకరిద్దామా, వద్దా అని చాలాసేపు తటపటాయించాను. రెండు మూడు ప్రశ్నలకి మీ ముక్తసరి జవాబు చూసి నామీద మీకు సదభిప్రాయం ఏర్పడలేదేమో, నేను మిమ్మల్ని ఇంప్రెస్ చెయ్యలేదేమో అనుకున్నాను."

ఆ మాటలకు ఆమె నొచ్చుకుంటున్నట్టు "సారీ" అంది.

"దీంట్లో క్షమాపణ ప్రసక్తేముంది నలుగురు మగవాళ్ళ మధ్య పనిచేసే వాళ్ళు ఆ మాత్రం రిజర్వ్‌డ్‌గా ఉండకపోతే కష్టం."

ఆ మాటలు ఆమెకి నచ్చినట్టు "మీరు చెప్పింది నిజమే" అంది.

కొంచెంసేపు నిశ్శబ్దం.

అంతసేపూ మాట్లాడినవాడికి గమ్యం దగ్గర పడి విడిపోవాల్సిన టైం వచ్చేసరికి మాటలే దొరకటం లేదు.

"విడిపోవటం బాధాకరం" అన్నాడు.

"అవును ఎక్కడో కొటేషన్ చదివాను. టాగూర్‌ది అనుకుంటా" అందామె ఆలోచిస్తూ.

"మీవి, నావీ భావాలు చాలా వరకు కలుస్తాయి" అన్నాడతను.

కిటికీలోనుంచి బైటకు చూస్తున్నదల్లా తలతిప్పి అతడివైపు చూసింది. మాట్లాడలేదు.

తూర్పు బాగా ఎర్రబడింది. షుగర్ ఫాక్టరీ గొట్టం దాటిపోయింది.

రైలు ప్లాట్‌ఫాం మీదికొచ్చి ఆగబోతూ ఉంటే "నాన్నగారొచ్చారు" అంది చిన్నపిల్లలా సంబరపడుతూ.

రైలు ఆగింది.

ఆమె "వెళ్ళొస్తానండీ నమస్తే" అంది చేతులు జోడించి.

అతడు విషాదంగా "మళ్ళీ రావటం ఏముంది? వెళ్ళిపోతున్నారు" అన్నాడు.

ఆమె నవ్వి ముందుకు కదిలింది.

"శైలజగారూ" అన్నాడు.

ఆమె ఆగి వెనక్కి తిరిగింది.

కరస్పర్శ కోసం అన్నట్టుగా చెయ్యి సాచాడు. ఆమె క్షణం విస్తుబోయినా అతడిమీదున్న గౌరవంతో తన తటపటాయింపు కనపడనివ్వకుండా చెయ్యి అందించి దిగిపోయింది.

రాఘవరావు కాకినాడ చేరుకునేసరికి ఎనిమిదయింది. స్నానం చేసి పడుకుంటే క్రితం రాత్రి నిద్రలేకపోవటం వల్ల దాదాపు మూడింటికి మెలుకువ వచ్చింది.

హోటల్ రూం నుంచి ఫోన్ చేశాడు.

అతడు టిఫిన్ తిని, రెడీ అయ్యేసరికి ఒకాయన వచ్చారు. బక్కపల్చగా ఉన్నారు. నలభై అయిదేళ్ళుంటాయి. పరస్పర పరిచయాలయ్యాక "వెళ్దామా?" అన్నారు. రాఘవరావు తలూపాడు.

టాక్సీ చిన్న బంగళా ముందు ఆగింది. చుట్టూ ప్రహరీగోడ, గులాబీ చెట్లు.

ఇద్దరూ వెళ్ళి ముందు గదిలో కూర్చున్నారు. రాఘవరావుతో రెండు నిముషాలు మాట్లాడి ఆయన లోపలికి వెళ్ళొచ్చారు. అయిదు నిముషాల తర్వాత అమ్మాయొచ్చింది.

ఆమె వచ్చే సమయానికి రాఘవరావు గుప్పెటతో మిక్చర్ నోట్లో వేసుకోబోతున్నాడు. ఆమెని చూడగానే అతడికి పొలమారింది. ఆమె శైలజ.

శైలజ కూడా అతడిని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. అంతలోనే, సర్దుకుంది. ఆమె పెదవుల మీద విరిసీ విరియనట్లు నవ్వు నాట్యం చేసింది.

పదినిమిషాలు కూర్చుని రాఘవరావు లేచాడు. ఆయనతో కలసి బైటికొచ్చి టాక్సీ ఎక్కి హోటల్‌కి వచ్చేశాడు.

ఆరోజే బయలుదేరి తన ఊరు వచ్చేశాడు.

హైదరాబాద్ రాగానే తండ్రికి ఉత్తరం వ్రాసి, ఆఫీసుకి వెళ్తూ వెళ్తూ పోస్ట్ చేశాడు. ఆఫీసులో విశ్వం కనపడ్డాడు.

స్నేహితుణ్ణి పలకరిస్తూ "పెళ్ళిచూపులకి వెళ్ళావట కదోయ్ – ఏమైంది?" అని అడిగాడు రాఘవరావుని.

"నచ్చలేదని వ్రాసేశానోయ్"

"ఏం? బాగోలేదా?"

"అమ్మాయి బాగా ఉంది కానీ చాలా ఫాస్టోయ్ మనకి సరిపోదు" అన్నాడు రాఘవరావు..

★★★

(వచ్చే నెల మరో కథతో కలుసుకుందాం)